

Salus Credentium

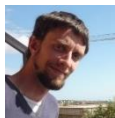
- veiligheid van de gelovige -

Maandelijks katholiek (digitaal) tijdschrift. 1e jaargang. Nr. 4. Oktober 2019. Verantwoordelijke uitgever: Michaël Dekee

Nr. 4

oktober 2019

Beste lezer,

In dit nieuwe nummer lezen we deel één van het getuigenis van een Moslim uit Burkina Faso die het ware Licht zag en zich bekeerde tot het Christendom, en uiteindelijk priester werd. Verder een artikeltje over hoe men de H. Mis best bijwoont, en opnieuw een preek van onze priester, over de parabels en het Rijk Gods.

Michaël Dekee

In dit nummer:

Getuigenis: Van moslim naar priester (1)	3
Oktober Rozenskransmaand	8
Hoe woon ik goed een Heilige Mis bij?	9
Uit het leven van de H. Pastoor van Ars	18
Preek van de maand	21

VOOR DE GEDRUKTE VERSIE: KOSTPRIJS JAARABONNEMENT VOOR BELGIË: €23;
VOOR NEDERLAND EN FRANKRIJK: €35

INSCHRIJVEN KAN VIA: SALUSCREDENTIUM@MAIL.COM OF SCHRIFTELIJK VIA:
DHR. M. DEKEE, STATIONSSTRAAT 49, 8830 GITS (BELGIË).

Getuigenis: Van moslim naar priester (1)

Ik ben een jonge Missionaris van Afrika (Witte Pater in de volksmond), afkomstig uit Burkina Faso, maar geboren in Ivoorkust op 8 april 1971, te Boboua-Daloa. Ik ben de oudste zoon van al-Hâdj dj Sawado Issa. Mijn vader is een moslim van hoog aangezien in zijn streek en overal waar hij maar komt, omwille van zijn groot geloof in Allah, zijn oprechte geloofsbelevens, zijn naastenliefde tegenover de minstbedeelden in de maatschappij, omwille van zijn discretie ook, en zijn onvermoeid streven naar rechtvaardigheid en verzoening.

Al in prille jeugd leerde ik van mijn vader dat Allah de Schepper is van de hele mensheid, dat al wat bestaat zijn eigendom is en dat ons hele leven Hem gewijd is. Reeds als kind leerde ik dus wat het betekent moslim te zijn. Ik was inderdaad moslim vanaf mijn geboorte en des te meer door mijn “doopsel” (de ceremonie van de naamgeving), waarbij ik de naam “Mamadou” ontving, de naam van de Profeet van de Islam¹. Zo groeide ik op in het islamitische geloof tot de leeftijd van 22 jaar, toen een buitengewone gebeurtenis mijn hele leven overhoop haalde en mij stap voor stap geleidde naar het geloof in Jezus Christus, naar het priesterschap en ten slotte naar het leven als missionaris.

Deze geschiedenis wekte steeds grote belangstelling bij christenen, bij moslims en bij aanhangers van de traditionele Afrikaanse religies. Dit was immers de religieuze omgeving waarin mijn weg begonnen is. Na twintig jaar kan ik zonder enige twijfel verklaren dat God aan de oorsprong van deze levensweg staat, deze weg die voor velen een bron van genade is geworden. In dit verhaal wil ik getuigenis afleggen van alles wat de Levende God voor

mij gedaan heeft. Deze getuigenis heeft reeds velen vooruit geholpen op hun eigen levensweg, wie weet sterkt het ook anderen?

Hoofdstuk 1 – mijn weg

Met een groot Godsvertrouwen leg ik dit getuigenis af. Moge de Heer wie dit verhaal leest, vervullen van Zijn Geest van waarheid en van openheid voor het werken van de Schepper in zijn schepping! Zoals ik vaak herhaal, heb ik niet mijn huidige leven en geloof in Jezus Christus gekozen: ik heb het ontvangen en ik heb mij vrijwillig daarvoor opgesteld.

De kern van deze getuigenis is: Gods plan te ontdekken in de bekeringsweg van een jonge, overtuigde moslim naar het christelijke geloof, dat hij niet kende en ook niet zocht te kennen, omdat hij er de noodzaak niet van inzag. Om dit te bereiken wil ik u in de volgende hoofdstukken stap voor stap meedelen hoe ik als moslim geloofde, hoe ik ertoe gekomen ben mij open te stellen voor het christelijke geloof en hoe ik dit geloof vandaag beleef.

1.1 Mijn geloof als moslim

Ten tijde van mijn bekering was mijn geloof gefundeerd op de vijf pijlers van de Islam: de Shahâda (de islamitische geloofsbelijdenis), de Salât (de vijf dagelijkse gebeden), de Sawm (de vastentijd of Ramadan), de Zakât (het geven aalmoezen) en de Hajj (de bedevaart naar Mekka). Naar het voorbeeld van mijn vader onderhield ik strikt de vijf dagelijkse gebedstijden. Ik voegde er nog

dikwijls nachtelijk gebed aan toe. Een wezenlijk element in mijn geloofsbeleving was ook de hulp aan de minderbedeelden, waarop al mijn relaties met mijn medemensen gericht waren. Ik stond dus werkelijk open voor de nood van anderen en, voor zover ik kon, hielp ik arme families en vrienden die het moeilijk hadden op school. Het gemeenschappelijke gebed

op vrijdag was een belangrijk moment, waarbij ik leerde hoe een moslim dagdagelijks behoort te leven. Ik vernam er de woorden en daden van de Profeet en maakte me het woord van God eigen, dat elke vrijdag werd voorgelezen en uitgelegd. Ik kwam door mijn geloofsgemeenschap tot de diepe overtuiging, zelfs zekerheid, dat alleen het geloof in Allâh, zoals ik het ontvangen had, zin kan geven aan het leven van elke mens. Ik zocht dus geen andere geloofsweg. Het stoorde mij ook niet samen te leven met mensen met een andere geloofsovertuiging, in de praktijk voornamelijk christenen. Niemand kon immers mijn geloof doen wankelen. Telkens er moeilijkheden opdoken bij het vervullen van mijn geloofsplichten, bijvoorbeeld de twee gebedstijden 's namiddags tijdens mijn lessen, zocht ik raad bij een verantwoordelijke moslim. Overal zette ik mij in om vrede op te bouwen, want Allâh is medelijdend en barmhartig, zo had mijn vader mij geleerd. Als mijn christelijke schoolvrienden spotten met mijn gebedstrouw en mijn persoonlijke discipline, diende ik hen niet van antwoord, want voor mij was elk geloof, behalve de Islam, verkeerd. Ik voelde mij dan ook nooit gekwetst omdat men mij niet begreep. Dat was, kort samengevat, mijn geloofsbeleving als moslim.

Onlangs deelde ik deze ervaringen uit mijn jeugd als moslim, met enkele jongeren. Op het einde van mijn relaas vroeg mij een jong meisje: “Als toch alles zo mooi was en wij inderdaad zoveel gemeenschappelijk hebben, waarom ben je dan christen geworden?” Diezelfde vraag stelt eenieder die mijn levensgeschiedenis verneemt. Het antwoord is steeds hetzelfde. Het is geen normaal antwoord, maar het enige dat ik kan geven. Hieronder kan u het zelf lezen.

1.2 Een bijzondere getuigenis: mijn bekering

Hoewel geboren in Ivoorkust, woonde ik tijdens het schooljaar bij mijn oom in Burkina Faso. Op een avond, nadat ik mijn taekwando-oefeningen beëindigd had, keerde ik fietsend naar huis terug. Opeens hoorde ik net boven mijn hoofd een stem die mijn naam riep. Ik hoorde: “Mamadou!” Instinctief

keek ik op en zag een menselijke gestalte in stralend witte kleding, stralend als een sterk licht dat op sneeuwwit linnen schijnt. Ik keek die gestalte gebiologeerd aan: buiten hem en mij bestond er niets meer. Ik besepte niet meer wat er rondom mij gebeurde, noch waar en hoe mijn fiets reed. Hoewel dit alles op enkele kilometers van ons huis gebeurde, is het eerste wat ik mij herinner, nadat die gestalte verdwenen was, dat mijn fiets op zijn vaste plaats in de garage stopte. Terug tot mijzelf komend, werd ik door schrik bevangen. Onmiddellijk daarna echter

kwam ik innerlijk weer tot rust. Toen ik de garage verliet, keek ik nog eens naar boven of die gestalte er nog was. Maar ze was weg. Ik probeerde te begrijpen wat ik beleefd had. Ik was overrompeld, zweefde tussen twijfel en geloof. Ik ging zelfs alles nog eens navragen bij de bewaker van onze villa en de wachters van de grote ingangspoort van de “Grands Moulins de Burkina”, het fabrieksterrein waar ik woonde, want mijn oom was de technisch directeur van dit bedrijf. Ik wou weten of zij die avond iets abnormaals hadden gemerkt aan mijn gedrag. Ik kon mij bijvoorbeeld niet herinneren dat ik mij aangemeld had aan de grote poort, wat ik altijd deed, noch dat ik de wachters had begroet. Tot mijn verbazing antwoordden zij allen dat ik mij heel normaal had gedragen. Ik begreep er niets meer van. Toch kon ik het gebeurde niet ontkennen.

Ik had twee vragen: wie heb ik gezien? En: wat heeft dat alles te betekenen? Ik heb geprobeerd alles te vergeten. Ik sprak er met niemand over, mezelf wijsmakend dat het als onzin zou worden afgedaan. Na enkele dagen echter, toen ik dacht dat alles voorbij was, volgde een nieuwe ontmoeting met die gestalte, gekleed in schitterend wit. De gestalte kwam zich aan het voeteinde van mijn bed zetten en liet zijn blik op mij rusten, terwijl ik in bed lag. Ik was half wakker en half slapend. Gegrepen door

verbazing opende ik dan mijn ogen om hem te verrassen en met open ogen te zien wie nu precies aan mij verscheen. Maar, telkens ik mijn ogen opende, verdween de gestalte uit mijn zicht. En telkens hij verscheen, was zijn nabijheid zo reëel, net als die eerste keer, dat ik uiteindelijk besloot om hem rechtstreeks aan te spreken en te vragen: “Wie ben je? Wat wil je?” Die twee vragen bleven zonder antwoord tot op een dag een schoolvriendin me op bezoek kwam: Sylvie, een christelijk meisje. Na haar bezoek, begeleidde ik haar naar huis. Voor een binnenkoertje gekomen, hoorde ik plots weer die stem die mij zoals de eerste keer riep: “Mamadou!” Instinctief draaide ik mijn hoofd in de richting van de stem. Op de binnenplaats zag ik een man die teder een bedelend kind over het hoofd streelde. De enorme schoonheid die uitging van dit gebaar kan ik niet onder woorden brengen. Ik vroeg aan mijn vriendin: “Wie is dat?” - “Dat is Pater Gilles.”, antwoordde ze.

Dan vroeg ik: “Waarom maakt hij dat zo mooie gebaar?” Zij antwoordde: “Hij doet wat Jezus hem opgedragen heeft”. “En wie is Jezus?” Daarop zei Sylvie, terwijl ze verder liep: “Nu stel je teveel vragen!” Nauwelijks had ze gedaan met spreken of plotseling, als antwoord op mijn vraag, verscheen de gestalte die mij reeds vele malen verschenen was. Het was zo echt dat ik onze eerste ontmoeting herbeleefde. Die aanwezigheid dompelde me onder in een diepe stilte. Opnieuw bestond er niets meer behalve zijn aanwezigheid en de mijne. Dan, te midden van de stilte, zei zijn stem: “Jij zal zoals

hem zijn”. Bij het horen van zijn stem, vestigden mijn ogen zich weer op die ‘man van het mooie gebaar’. Ik bleef stil en vroeg me af wat dat wel te betekenen had.

Toen mijn vriendin zag dat ik nog steeds op diezelfde plaats stond, keerde ze terug en vroeg met wat ik daar deed, in het midden van de straat. Ik herhaalde haar wat ik gehoord had: “Jij moet ‘zoals hem’ zijn”, en ik wees met mijn vinger naar pater Gilles. Barstend van het lachen, liet mijn vriendin

me weten dat ik niet ‘zoals hem’ kon zijn, want die zendelingen van Jezus waren christenen, dat wil zeggen zijn leerlingen, terwijl ik moslim was. Zonder veel nadenken antwoordde ik: “Dan wordt ik christen, zo kan ik ‘zoals hem’ zijn, want ik moet ‘zoals hem’ zijn.” Een eindje verder vroeg ik: “Hoe wordt men christen?” Dan leerde ik van mijn vriendin dat men daar, waar ik pater Gilles had gezien, Jezus leert kennen. Ik liet mijn vriendin alleen verder gaan en ging terug en ging discreet op die binnenplaats zitten om over Jezus te horen spreken. Die dag startten daar, in de “Foyer des Jeunes” van Banfora, de catecheselessen en de pater gaf een soort samenvatting van het leven van Jezus, vertrekkend bij de profeten en via zijn geboorte, openbaar leven, dood en verrijzenis en eindigend bij de verschijningen van Jezus. Ik zei in mezelf: “Dan kennen zij Hem!” Vervolgens wachtte ik tot het einde van de les om de pater aan te spreken en hem te zeggen: “Ik wil ook christen worden”.

Wordt vervolgd

P. Mamadou Adrien SAWADOGO M. Afr.

Oktober Rozenkransmaand

“Het verval in deze wereld is zo groot omdat er niet voldoende gebeden wordt. En het is precies daarom dat de Maagd met zoveel nadruk het bidden van de Rozenkrans heeft aanbevolen. En omdat de rozenkrans na de Heilige Eucharistische liturgie het meest aangewezen gebed is om het geloof in onze zielen te bewaren, heeft de duivel zijn offensief ingezet tegen dit gebed. We zijn jammer genoeg getuige van al het onheil dat hij heeft gesticht.” – *Zuster Luca Dos Santos*

“Gelukkig de families die elke dag de rozenkrans bidden; Maria verkrijgt voor hen genaden tijdens hun leven, genaden in het uur van hun dood en buitengewone glorie in het Hemels Vaderland.” – *H. Anthonius Maria Claret*

Jezus in de H. Eucharistie

Hoe woon ik goed een Heilige Mis bij?

Vóór de heilige Mis

Ga met bekwame spoed naar de kerk met een vurig verlangen aan het heilige Miso ffer deel te nemen, bezield van een heilige vreugde om die grote Gebeurtenis te vieren... Zorg ervoor altijd minstens vijf minuten voor het begin van de heilige Mis aanwezig te zijn. Verwek intussen eenvoudige akten van geloof met betrekking tot dit heilig Sacrificie:

‘O, mijn Jezus, ik geloof dat de heilige Mis en Uw Kruisoffer één- en hetzelfde offer zijn... Ik geloof dat U in beide Offers de Offeraar en de Offergave bent... Ik geloof dat ik door het heilig Misooffer overvloedig aan de vruchten van het Kruisoffer deelachtig word. Ik geloof, o Heer, maar vermeerder mijn geloof! Kom mijn ongeloof te hulp! O Moeder van Jezus, mijn Moeder, verkrijg voor mij de genade de heilige Mis bij te wonen met de gevoelens die U bezielde bij het bloedig Offer van uw Zoon op het Kruis! Denk aan je intenties... Zeg openhartig aan Jezus, welke gunsten je wenst te ontvangen, voor jezelf en voor anderen... Vergeet vooral niet de grote noden van Jezus' Mystiek Lichaam, de heilige Kerk.

‘Jezus, ik verenig mij met uw smeekgebed, om van uw goedheid te verkrijgen: de bekering van de ongelovigen en van de zondaars, de heiliging van de priesters en de religieuzen, de komst van uw Eucharistisch Rijk, de genade van een goede dood voor de stervenden van deze dag, het behoud van het geloof van alle gelovigen, de terugkeer tot Christus en de Kerk van ontrouwe zielen, de verlossing van de zielen uit het vagevuur enz.’

Blijf bij voorkeur op bovennatuurlijk terrein en laat de natuurlijke, materiële zaken aan de Voorzienigheid over, indachtig Jezus’ woorden: ‘Zoek eerst het Rijk Gods, en al het overige zal je worden toegeworpen’.

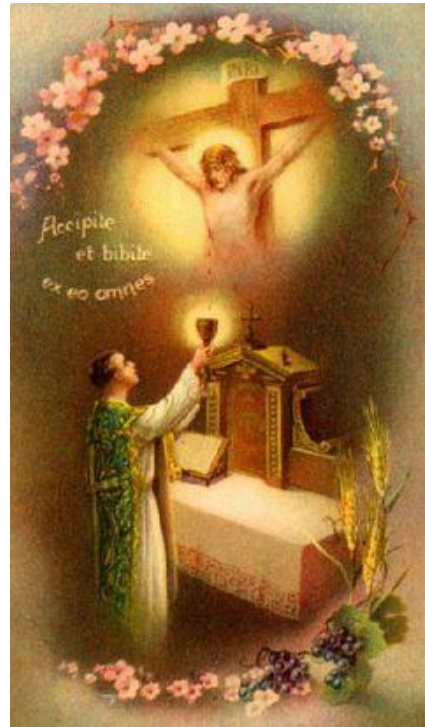
Wees echter niet bevreesd te veel en te grote genadegaven te vragen. Jezus zelf zal in de heilige Mis in onze plaats tot de hemelse Vader bidden. En... Jezus' smeekgebed bezit oneindige verkrijgingskracht! Bid tot Jezus met een onbeperkt kinderlijk vertrouwen! Niets behaagt Jezus zozeer als een onwankelbaar vertrouwen op Zijn Goedheid en Almacht. Zo’n hartelijk vertrouwen wordt beloond met de volheid van zijn genadeschatten en gunsten.

Blijf met die gedachten bezig, terwijl je op weg bent naar de kerk, en ook als je al in de kerk bent, in afwachting dat de heilige Mis gaat beginnen.

Als de H. Mis begint

Zorg ervoor dat alles diep stil en rustig is in je geest en hart, en zeg met al de vurigheid van je ziel:

‘O Jezus, goddelijke Offeraar, samen met U en de priester, die ook namens mij en voor mij aan het altaar staat, wil ik het heilig Offer aan God opdragen.

Ik verlang nu gebruik te maken van het recht, dat U mij in mijn heilig Doopsel hebt geschonken: ik wil mede-offeraar zijn in uw heilig Offer...

O Jezus, goddelijke Offerande, gedenk dat ik een lidmaat ben van uw Mystiek Lichaam... Trek mij nu mee in uw Offer. Ik wil hostie zijn met U. Ik wil samen met U Gods opperste Majesteit diep aanbidden, Gods volkomen beschikkingsrecht over mij erkennen en belijden. Ik wil Gods almacht loven en prijzen; met U en door U mijn Opperste Weldoener bedanken; door uw Offerbloed vergiffenis vragen voor mijn zonden en voor die van alle mensen. Ik wil ook, in vereniging met U, een hostie van smeking zijn, voor al de intenties, waarvoor Uzelf bidt in uw Offergebed, vooral om volgende gunsten te verkrijgen (noem ze naar goeddunken, met een vertrouwd hart)'.

Zo verenig je jezelf uitdrukkelijk met Jezus en met de Priester en neem je bij het heilig Misoffer de plaats in, waarop je als christengelovige recht hebt. Wees je bewust van je waardigheid van mede-offeraar en mede-offerande in het heilig Sacrificie. Weet dat je niet enkel toeschouwer bent, maar dat je werkelijk deelneemt aan de heilige handeling. Het is goed in deze geest in je missaal de liturgische gebeden te volgen (in het geval van een Tridentijnse Mis):

De belijdenis van je onwaardigheid en je schuldbekentenis samen met de Priester aan het begin; het Kyrie en het Gloria; het bidden van het collectegebed, het plechtige Misgebed om de bijzondere genaden, eigen aan de dag, af te smeken; ook naar het Woord van God in het Epistel en het heilig Evangelie te luisteren en dat te bevestigen door met de gebruikelijke acclamaties in te stemmen en je aan te sluiten bij de voorgelezen Schriftteksten.

Zorg er wel voor te bidden met een rustig hart; vermijd iedere haast of gejaagdheid. Het mag soms zijn dat één enkele gedachte je heel bijzonder treft. Zonder enig bezwaar kun je dan juist die gedachte, die tekst, die smeekbede e.d. heel bijzonder vasthouden en in je opnemen. Als uit iedere heilige Mis één geloofsgedachte of Schrifttekst heel sterk tot je zou doordringen, hoe rijk zou in korte tijd je geestelijk leven zijn! Bid daarom

vooral met een levendig geloof. De officiële gebeden van de Kerk tijdens het heilig Misoffer bezitten een heel bijzondere waardigheid en verkrijgingskracht die andere gebeden niet hebben.

De offerande

Dit is het geschikte ogenblik om je vereniging met Jezus als hostie van het Sacrificie uitdrukkelijk te hernieuwen. Soms brengen de gelovigen de offergaven naar het altaar die bij de Consecratie veranderd worden in Jezus' Lichaam en Bloed (ook wel samen met andere gaven). Die offergaven verbeelden de gelovigen zelf. Ze nemen als het ware de plaats van de gelovigen in op het altaar. De Priester mengt enkele druppels water met de wijn in de Offerkelk. Dit is een zinnebeeldige voorstelling van onze vereniging met Jezus bij het heilig Offer.

Zeg hier aan Jezus, wat je ten offer brengt:

‘Jezus, ik offer U mijn ziel en mijn lichaam op, mijn wil en al mijn zintuigen. Ik leg op het heilig altaar de werken, de vreugden, het lijden van deze dag, geheel mijn leven, ook het uur van mijn dood. Alles uit zuivere liefde tot U, door de onbevleete handen van Maria’.

Blijf met die gedachten bezig, ook onder de gebeden van de canon, als onmiddellijke voorbereiding op de Consecratie. Bid langzaam en overwegend die mooie misgebeden!

De Consecratie

Gedurende die korte stonden van de Consecratie heeft het ontzagwekkend wonder plaats van Jezus' Offer op onbloedige wijze. Het Sacrificie van Calvarië van vóór twintig eeuwen komt op het altaar tegenwoordig. Jezus is er aanwezig in Zijn offerstaat van het Kruis op de Calvarieberg. Derhalve: gedurende de Consecratie worden wij als het ware met Jezus op het Kruis verheven, worden we samen met Jezus opgedragen tot Gods glorie en tot heil van de zielen...

Is de Consecratie het hoogtepunt van de heilige handeling van het Misoffer, ze moet ook het hoogtepunt van onze godsvrucht zijn. Laat nu geheel je ziel overweldigen door dit onbegrijpelijk mysterie van Gods Liefde en Almacht. Trek al je aandacht samen op Jezus' hoogste offerdaad. Ga nu helemaal op in je mede-offerschap met Jezus en met de heilige Kerk. Verenig je met Hem zo innig mogelijk. Breng Hem met al de vurigheid van je hart heel je persoon ten offer: 'Jezus! Laat mij helemaal in U verdwijnen... Ik offer U op de meest volledige wijze alles op wat ik ben, al wat ik heb, voor al uw offerinzichten. Ik wil

God loven en danken met U en door U! Met U mijzelf op het altaar slachtofferen tot uitboeting van de zonde... Had ik duizend levens, ik zou ze U alle ten offer brengen! O Maria, ik smeeek U: vult U nu mijn ontoereikendheid aan. Voltrekt U mijn vereniging met Jezus' Offerdood!'

De plechtige lofspraak

Daarmee wordt de Canon besloten. De Priester neemt de kelk met Jezus' Bloed en de heilige Hostie en maakt enkele malen het kruisteken met de Hostie over en vóór den kelk. Intussen spreekt hij het plechtig lofgebed uit, het heerlijkste dat de heilige Kerk, opgetogen door de goddelijke schoonheid van het offerlied van haar Bruidegom, door de mond van de kerkelijke bedienaar uitjubelen mag:

‘Door Hem en met Hem en in Hem zal uw Naam geprezen zijn, Heer onze God, almachtige Vader, in de eenheid van de Heilige Geest, hier en nu en tot in eeuwigheid.’

‘Amen!’ (Amen! Ja, zo zij het, zo moge het zijn, zo zal het zijn, nu en in alle eeuwigheid!)

Het komt uitsluitend en alleen de Priester toe deze lofspraak hardop te bidden; de gelovigen bidden het in stilte mee en sluiten zich er uitdrukkelijk bij aan in hun luid gesproken: ‘Amen’

Bid dit slotwoord echter met alle gloed, waartoe je ziel in staat is! Het zou een goede zaak zijn, als deze zeer mooie lofspraak nog dikwijls gedurende de dag over je lippen zou komen, om je voortdurend te verenigen met het nooit onderbroken Offergebed van de goddelijke Hogepriester Jezus in het heilig Misoffer.

De heilige Communie

Nu volgen de gebeden, die als voorbereiding dienen tot de heilige Communie van de Priester en de gelovigen. Het eerbiedig bidden van deze gebeden zal de beste voorbereiding zijn tot het nuttigen van Jezus' heilig Lichaam en Bloed.

Op dit ogenblik gaat Jezus én als Priester met Zijn eredienst én als Hostie met Zijn Offergeest én als Levensbron met de genadekracht van Zijn Kruisoffer de offertafel verlaten om op het levend altaar van ons hart, voor elk van ons in het bijzonder, Zijn Offer te voltrekken en ons de vruchten van dit Offer overvloedig mee te delen.

Wanneer de Priester ons toont ‘het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt’, klop dan rouwmoedig op je borst en herhaal met de Priester de nederige bekentenis:

‘Heer, ik ben niet waardig dat U tot mij komt, maar spreek slechts één woord, en ik zal gezond worden.’

Treed dan nederig, vol eerbied en liefde, toe tot de 'Troon van Genade' en ontvang onder de gedaante van brood de goddelijke Offerspijs, het voedsel van je ziel. Vergeet nu alles en laat je, als een druppel water in de oceaan, wegzinken in Jezus' oneindigheid. Verricht nu - meer met je hart dan met je lippen - de dankzegging:

‘O mijn goddelijke Hogepriester Jezus, hartelijk welkom! Neem nu bezit van mijn nietig wezen en wijd het U geheel toe als uw heilige tempel, als uw heilig Altaar, waarop U aan Uw Vader in mijn naam uw overheerlijk huldied wilt uitjubelen. Ook al is mijn aanbidding onbeduidend, de uwe is van oneindige verhevenheid; is mijn dankzegging ontoereikend, de uwe is onmetelijk; is mijn uitboeting zonder verzoeningskracht, Uw Offerbloed heeft alle vergiffenis verdiend; is mijn smeekgebed machteloos, uw Offergebed wordt altijd verhoord... Ik wil mijzelf vergeten om alleen te denken aan U. En omdat U mij Uzelf schenkt met al uw offerschatten, daarom bied ik nu Uzelf aan de hemelse Vader aan, met al wat U bent, met al wat er in uw verheerlijkte ziel omgaat. Ik bied U ook aan: de liefde en de gevoelens van dankbaarheid die het Onbevlekt Hart van uw Moeder vervulden, toen U in haar na de heilige Communie rustte. O Jezus en Maria, wilt U toch beiden aanvullen wat mij ontbreekt. Verkrijgt U voor mij en voor al degenen die mij dierbaar zijn, de gunsten en genaden die we nodig hebben om U te kennen, te beminnen en te dienen, U na te volgen en steeds inniger met U verenigd te leven.

Door Jezus en met Jezus en in Jezus zij U, o goddelijke Vader, in de eenheid met de Heilige Geest, alle eer en glorie, alle lof en dank, alle liefde en toewijding, alle eerherstel en uitboeting, in mijn naam en in naam van alle schepselen, in alle eeuwigheid. Amen’.

Denk aan Jezus in Zijn hoedanigheid van Hostie op het Kruis en op het Altaar, nu in je hart neergedaald om je te herscheppen tot een ware hostie van zelfverloochening en verstervingsgeest. Te Communie gaan is: één worden met de Hostie, de offergesteltenissen van de Hostie aannemen. De

oude zondige mens moet nu ‘met Christus aan het Kruis’ sterven! Christus moet leven in mij!

Smeeek Jezus nu vurig dat je uit deze Eucharistische vereniging mag komen: gereinigd en gezuiverd, vast besloten om jezelf te verloochen en het kruis van de versterving op je te nemen: ‘Goddelijke Meester, duld toch niet dat ik een onverstorven lidmaat zou blijven onder een hoofd met doornen gekroond! Deel mij uw offergeest overvloedig mee! Doe me begrijpen dat de leerling niet boven de Meester staat.’

Zeg dan aan Jezus, waarin je jezelf vandaag wilt overwinnen, welk offer je Hem wil brengen. Spreek met Hem over het bijzondere punt waarop je jezelf speciaal wilt toeleggen.

Denk nog eens aan Jezus als aan de overvloeiende Bron van alle genadeleven. Door de heilige Communie vermeerdert Hij niet alleen de heiligmakende genade in je ziel. Hij schenkt je ook recht op bijzondere dadelijke genaden (genaden van bijstand), vooral dan te verlenen als je die het meest nodig zult hebben.

Hij weet dat je als zwakke en zondige mens niets kunt zonder Hem. Daarom wil Hij in de heilige Mis en in de heilige Communie vooral het sterke voedsel van je ziel zijn.

Toon aan de barmhartige Samaritaan de wonden van je ziel. Hij is de goddelijke Geneesheer, ‘die met één enkel woord je ziel kan en zal gezond maken’. Geloof vast in de kracht van de heilige Communie.

‘O mijn Jezus, ik vertrouw op U zonder maat en zonder grens. Ik ben een en al zwakheid, maar Gij zijt de Sterkte. Ik ben de zonde, maar Gij zijt de Heiligheid. Ik moet de duivel vrezen, maar Gij hebt hem op uw Kruis overwonnen. Daarom, o Heer, heb ik op U mijn hoop gesteld, in eeuwigheid zal ik niet beschaamd staan. Ik kan alles door U, die mij sterkt met uw Lichaam en Bloed.

O Moeder van Jezus, mijn veilige toevlucht in alle nood, ik reken op uwe moederlijke bescherming, op uw smekende Almacht!

Het einde van de heilige Mis

Na de zegen van de Priester te hebben ontvangen en na enkele ogenblikken van dankzegging na de Mis en Communie, ga dan in vrede naar huis of waarheen je plicht je roept. Maar blijf in de geest bij Jezus. Denk dikwijls aan Hem. Maak van heel je dag één aaneenschakeling van kleine (en grotere) offers en offertjes, die je aan God opdraagt door de Middelaar Jezus in de ontelbare heilige Missen die op elk ogenblik plaatsvinden ‘van de opkomst tot de ondergang van de zon’. Doe dan ook alles uit

liefde - de liefde is immers de vrucht van de Eucharistie - en leg alles neer in Maria's onbevleete handen.

Zo word je een ware heilige, een heilige naar Gods hart.

Bron: 'Hostie met de Hostie' door B. Vanmaele, O.Praem., uitgegeven door het Sekretariaat van de Eucharistische Kruistocht, Abdij Averbode, B. (2e uitgave, 1929). Bewerking: J.L.A. (2009).

“Het zou makkelijker zijn voor de wereld om te overleven zonder de zon dan zonder de H. Mis.” – St. Pio

Uit het leven van de H. Pastoor van Ars

Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), bekend als de ‘heilige Pastoor van Ars’, werd, na een moeizame opleiding, in 1815 priester gewijd. Aanvankelijk kreeg hij geen toestemming om biecht te horen. Drie jaar later werd hem het onbeduidende dorpje Ars toevertrouwd. Zijn eerste jaren in Ars streed hij sterk voor de bekering van zijn parochie. Ook het kerkgebouw herstelde hij. In 1824 begint hij met zijn ‘Providence’, een kosteloze meisjesschool. Vanaf die tijd ook neemt zijn bekendheid als een heilige biechtvader sterk toe. Ongeveer 35 jaar lang (van 1824 tot 1858) wordt hij niet alleen inwendig, naar ook uiterlijk belaagd door de duivel.

‘Je bent verloren!’

‘Als de goede God nu niet eens goed was’, verzuchtte hij eens, ‘maar Hij is zó goed!’ Ook: ‘Red uw arme ziel!’ – ‘Wat is het jammer een ziel te verliezen, die Onze Lieve Heer zoveel gekost heeft!’ - ‘Wat voor kwaad heeft Hij je toch gedaan, dat je Hem aldus behandelt?’ Om de grote zondaars te bewegen, wierp Abbé Vianney hun nogal dikwijls bij wijze van vermaning dit woord toe, dat schrikwekkend was uit de mond van een Heilige, die in de toekomst kon lezen: ‘Mijn vriend, je bent verloren’. Dat was kort en krachtig. Het is vrij duidelijk dat de heilige voorwaardelijk sprak en bedoelde: ‘Als je die gelegenheid niet opgeeft, als je aan deze of gene gewoonte blijft vasthouden, als je niet die bepaalde goede raad opvolgt, dan zul je verloren gaan’. – ‘Maar o! Goede God, als het ooit waar zou zijn!’

‘Ik, verdoemd! Ik, door God vervloekt! Voor altijd!’ Dat herhaalde voortdurend François Bourdin (uit Villebois in de Ain) toen hij uit de biechtstoel kwam. In 1856 had hij wegens een slechte gang van zaken zich nog vrij jong teruggetrokken bij zijn schoonvader in Ambutrix. Daar werd toen een missie

gepreekt en ondanks het aandringen van zijn familie had Bourdin geweigerd de preken en geestelijke oefeningen bij te wonen. Toch had hij zijn geloof nog niet echt verloren. Maar wanhopige gedachten hielden hem van God af. Eindelijk trof hem de genade. ‘Ik wil biechten’, verklaarde hij, ‘maar dan wel bij de grote biechtvader, bij de Pastoor van Ars!’ En zo gebeurde het. Als aanmoediging kreeg hij, na het verhaal van zijn ellende en gebreken, dit ontstellende woord te horen: ‘Mijn beste jongen, je bent verloren!’ Maar deze bedreiging werkte bij hem als een bliksemslag bij heldere hemel, als een overweldigend licht. En, eenmaal bekeerd, zal hij tot zijn dood toe als een vurig christen leven.

Zijn woorden waren kort en krachtig

Over het algemeen verspeelde Abbé Vianney bij de leiding van vrome zielen weinig woorden. Maar dat waren dan ook altijd brandende flitsen, die voor altijd het hart binnendrongen. ‘Houd veel van uw priesters!’ dat was zijn hele toespraak tot Monseigneur Langalerie, zijn bisschop, die geknield voor hem zat. ‘Ik ben nalatig geweest in dit en in dat’, verklaarde hem zijn biechteling Frater Athanase, ‘maar op slot van zaken had ik goede voornemens’. - O, mijn vriend, goede voornemens! De weg naar de hel is ermee geplaveid!’ - Dat was alles! ‘Ik heb tweemaal bij hem gebiecht’, aldus abbé Monnin. ‘Elk van mijn zelfbeschuldigingen ontlokte aan hem deze kreet van geloof, van medelijden en van schrik voor de kleinste gebreken: “Wat is dat jammer!” Zijn woord trof mij vooral door het tedere accent dat hij er in wist te leggen. Dat eenvoudige woord: “Wat is dat jammer!” bracht mij in al zijn korthed tot het besef van het onrecht dat men zijn ziel aldus aandoet’. Het is de heiligheid van de Pastoor van Ars, die aan zijn woorden hun kracht en uitwerking verleenden; in de mond van anderen hadden zij allicht nogal banaal kunnen klinken. Maar met welk een toon werden zij door hem uitgesproken!

De Pastoor van Ars weent...

Dan was er bij Abbé Vianney nog iets anders, dat nog zoveel meer onweerstaanbaar was dan zijn woord: dat waren zijn tranen! Het was soms

voldoende voor het breken van een koppig hart dat hij wenend naar het kruis wees dat aan de muur hing. Vanuit zijn biechtstoel kon men zuchten horen, die hem zijns ondanks ontsnapten en die de penitent tot berouw of liefde brachten.

Eens bekritiseerden, volgens abbé Dubouis, pastoor van Fareins, zekere geestelijken van een naburig diocees de leiding van de Dienaar Gods. De vrederechter, een oude penitent van Abbé Vianney, was bij dat gesprek aanwezig; ‘Wat ik u kan verzekeren, mijn heren, is dit: de Pastoor van Ars weent en men weent met hem. Dat gebeurt niet overal’.

‘Waarom weent U zo, eerwaarde Vader?’ vroeg aan de heilige een zondaar, die bij hem was neergeknield. ‘Wel mijn vriend, ik ween, omdat jij niet voldoende tranen stort’. In een hoek van de sacristie vereert men nu nog de grove biechtstoel met hoge leuning, waarin de heilige zat om de belijdenis van de mannen aan te horen. Die donkere hoek was getuige van ontroerende taferelen, want het is daar dat de meeste bekeringen werden bewerkt, ‘omdat’, volgens een woord van Mgr. Devie, ‘de goede pastoor een bijzondere gave van God had ontvangen, de genadegave mannen weer op het rechte pad te brengen’.

Om tot de heilige te worden toegelaten stelden de mannen zich op zo dicht mogelijk bij de sacristie, en ook verder in de kerk, waar banken voor hen gereserveerd waren. Zij kwamen niet in zo groot aantal als de vrouwen en ze moesten dus niet zó lang op hun beurt wachten als zij, maar toch moesten ook de mannen lange uren in de kerk doorbrengen. ‘Frater Jérôme, de koster’, aldus frater Athanase, ‘heeft er soms wel tweeënzeventig tezelfdertijd geteld, en zelf heb ik mannen gezien die van vijf uur 's morgens tot vijf uur in de namiddag moesten wachten, totdat zij een beurt kregen’

Wordt vervolgd.

Naar: Le Curé d'Ars – Saint Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), door mgr. Francis Trochu (Editions Résiac, Montsurs), en de Nederlandse bewerking ervan door abbé H. Vorage, pastoor van Molières (Firma Becelaere, Torhout).

Preek van de maand

“Het Rijk Gods lijkt op...” : parabels en gelijkenissen.

Ik wil het hier hebben over de parabels en gelijkenissen van Jezus in de Evangelien.

Lang heb ik deze wijze van vertellen door Jezus vooral gezien als iets wat enkel en alleen betrekking heeft op deze wereld. En inderdaad, als we bijvoorbeeld de alom gekende parabels nemen zoals de ‘verloren zoon’, de ‘barmhartige Samaritaan’ of ‘de nauwe poort’, om er slechts enkele te vernoemen, dan betrap ik er mij op van die te lezen in de context van ons leven hier op aarde. Neem ook bijvoorbeeld ruimer de Zaligsprekingen: “ arm zijn “ en “treuren” worden er ‘zalig’ genoemd. Hoe kan dat nu? In bepaalde vertalingen lezen we nu vaak ‘gelukkig ‘ die ‘arm’ zijn enz... Welk ‘geluk’ omvat dit? Dat is toch tegen alle logica en ijver in deze wereld...

Het lijkt slechts zo als we kort door de bocht lezen. Juist, als we zijn zoals die Samaritaan in het ‘verhaal’, dan zijn we op goede weg. Een goede leerschool in naastenliefde of zoals men vaak zegt, solidariteit. Er steekt zelfs meer in! Een parabel of gelijkenis doet de toehoorder nadenken en invullen wat de parabel zoals in zich draagt. Zo lees ik tevens dat het een ‘Samaritaan’ is, dus een man uit Samaria, een door de Joden in die tijd verstoten en te mijden volk. Hoe komt die hier ten tonele? Dat deed Jezus vaak. Het waren niet steeds de Joden die geprezen werden door Hem, maar zelfs meer. Ze werden vaak door Hem op hun hoogmoed én bekrompenheid gewezen. Toch bleef Hij met Farizeeën omgaan. Maar een Samaritaan!? Vreemd. Hier opent Jezus een eerste deur naar zijn doel: iedereen op aarde komt in aanmerking om zich te toetsen aan het geloof en de uitvoering ervan. Hij overstijgt hier duidelijk de rechtvaardiging door wie men denkt te zijn. Het duidt op het feit dat Jezus in alle mensen zijn broeders en zusters ziet. Maar het gaat niet om

de term ‘Samaritaan’, maar om de aanduiding dat hij buiten de kring staat van wat menselijk hoort te zijn. Niet Joden hebben ook een plaats in de wereld van de Blijde Boodschap die Hij brengt vanwege de Vader.

Bij de lijdensweg van Jezus wordt een helper gevonden in Simon van Cyrene. Een Kananese vrouw geeft Hem water en Hij geneest de knecht van een Romeinse centurion. Ongezien in die Joodse wereld. Jezus wilde niet provoceren maar doen nadenken. Terug naar onze parabels en gelijkenissen.

Waar we de parabels moeten lezen in de totale boodschap van Jezus, namelijk de Blijde Boodschap te verkondigen over de gehele wereld. Het uitverkoren volk kreeg met de menswording in Christus alle mensen erbij. Iedereen krijgt deel van de goedheid van God en zijn uiteindelijke doel: zijn Rijk Gods voor allen. Voor allen? Ook dat is te goedkoop vrees ik. Anders zou, zoals meestal vermeld wordt voor een parabel de pericoop ‘het Rijk Gods lijkt op...’, zijn doel voorbij schieten. Het is alsof zeggen dat we attent moeten zijn bij het horen van wat verteld wordt. Het gaat om méér dan een verhaal voor deze wereld alleen. De verloren Zoon is meer dan een gebeuren hier en nu. Naast vergeving door de goede vader na de bekering van de in het sukkelstraatje belande zoon, naast het inzicht van de oudste zoon dat deze vader voor iedereen zijn handen uitspreidt en dat wij dat ook dienen na te volgen, stijgt de parabel uit boven het wereldse gebeuren.

Christus is gezonden door zijn Vader met een boodschap voor en in de wereld maar zeker voor de toekomstige wereld, wat wij het Rijk Gods noemen, het hemelse, de eeuwigheid. Dat wordt vaak in onze seculiere wereld over het hoofd gezien of te weinig beklemtoond. En nochtans staat vaak duidelijk: “het Rijk Gods lijkt op...”! Die vader is God als Vader van de mensheid. Wij zijn de zonen (of dochters) die kunnen kiezen welke weg we nemen. Weg van God of Hem volgen. We kunnen weglopen van God en terugkeren. Dat telt ook bij God voor deelname aan zijn Rijk, waar ‘tranen en verdriet voorbij zijn.’ God is een Vader vol geduld en tevens vinden wij dat bij Jezus Christus ten volle terug: zelfs een moordenaar, de ‘goede’ genaamd,

krijgt deel aan zijn Koninkrijk. “Vandaag ben je met mij in het Paradijs”. Een moordenaar! Een verloren gelopen kind van God! Dàt is Gods liefde. Het is nooit te laat om bekering te tonen. Deze moordenaar was dan ook tot het besef gekomen dat hij schuldig was en vroeg Jezus om vergeving als volgt: “denkt Ge aan mij als Ge in uw Koninkrijk komt?”. Merkwaardig is het onderscheid met de ‘slechte’ moordenaar. Die is verwijtend en uitdagend: “Kom nu af van dat kruis als je Gods Zoon bent...” De oudste zoon, die steeds trouw was, werd eveneens op handen gedragen door de Vader. Maar laten we dit begrijpen als zijnde dat we steeds bereid moeten zijn dat zondaars steeds na bekering met open handen ontvangen worden. Zijn deel zou ook groot zijn als hij de jaloezie liet varen en deel wilde hebben aan Gods feest! “De oudste zoon was teruggekeerd en er moest feest zijn.” Dat feest ligt voor ons open als het Rijk Gods. We leunen hier aan bij de parabel van de arbeiders van het eerste en het laatste uur.

Soms vraagt een parabel om uitleg. Dat doet Jezus dan soms bij vraag van zijn leerlingen of de toehoorders. Denken we aan de Parabel van de zaaier. (Lucas 8). Het zaad is niet eerst het goede dat wij delen en geven, maar er staat duidelijk: “ het zaad is Gods Woord”. Een duidelijk onthulling. Parabels spreken verder ook over het maken van keuzes in het leven. Nemen we de Parabel van de talenten. Hoe gaan wij om met datgene wij kregen van de Schepper? En opnieuw beperken we ons niet tot aardse vaardigheden of mogelijkheden en beslissingen. Het gebruik van die talenten wijzen duidelijk naar hoe we nu dienen te kijken naar een toekomst bij de Heer. Gaat het dan alles om de hemel te verdienen? Ik hou niet erg van deze term. Wij verdienen de hemel niet zomaar, maar onze houding en inzet nu bepalen hoe we ingaan op de belofte vanwege de Heer. Het eeuwig leven, is genade, volle genade, een ultiem geschenk zonder haars gelijke. Maar daarom is onze houding zo gericht dat we ten volle kunnen antwoorden op Jezus uitspraak: “Ga heen en doe gij evenzo “.

Een greep uit de Parabels / gelijkenissen in de Evangeliën

In dit kerkelijk jaar 2019, jaar A, hoorden we in de laatste maanden een hele resem aan parabels, vooral dan uit het Evangelie volgens Lucas. We vernoemen er enkele:

- *Arbeiders in de wijngaard Mt. 20, 1- 16*
- *De barmhartige Samaritaan Lc. 10, 30- 35*
- *De Farizeër en de tollenaar Lc. 18, 9- 14*
- *De goede herder Joh.10, 1- 21*
- *Het bruiloftsmaal Lc. 14, 16- 24*
- *Lazarus en de rijk vrek Lc.16, 19- 31*
- *Het mosterdzaadje Lc.13, 18- 19*
- *Onkruid tussen de tarwe Mt. 13, 24 - 30, 36- 43*
- *De onrechtvaardige rechters Lc.20, 9- 18*
- *De onrechtvaardige rentmeester Lc. 16, 1- 9*
- *De onrechtvaardige pachters Lc.20, 9- 18*
- *De onvruchtbare vijgenboom Lc.13, 6- 9*
- *De parel Mt. 13, 45- 46*
- *De rijke dwaas Lc.12, 13- 21*
- *De schat in de akker Mt. 13, 44*
- *Het sleepnet Mt.13, 47- 48*
- *De talenten Lc.19, 12- 27*
- *De twee zonen Mt. 21, 28- 32*
- *Velden, rijp voor de oogst Joh.4, 35- 38*
- *De verloren penning Lc. 15, 8- 10*
- *Het verloren schaap Lc.15, 1- 8*
- *De verloren zoon Lc.15, 11- 32*
- *De wijze en dwaze maagden Mt. 25, 1- 13*
- *De zaaier Lc. 8, 4- 15*
- *Het zuurdesem Lc. 13, 20- 21*

Tot hier een onvolledige lijst. Wie goed toeziet merkt in dit Lc- jaar A enkele onlangs gelezen passages in de zondagse liturgische woorddienst. Verder kan je een ‘synopsis’ raadplegen om verder en dieper in te gaan op alle vergelijkingen en parabels. Slot: wij wilden hier vooral aantonen dat parabels en gelijkenissen van Jezus méér zijn dan vrome verhalen voor een goeie levenswandel. Dat zijn ze zeker. Laten we niet in een boogje lopen voor een beroofde sukkel. Mijden wij om het goede te vertikken en het slechte binnen te laten in ons. Laten wij op zoek gaan naar wat verloren was en terug op Gods pad te brengen. Je kunt verder invullen. Maar laten we vooral bewust zijn dat de ‘parabelvorm’ meer doet nadenken dan koele preektaal. Een verhalende en vergelijkende stijl raakt veel dieper. Dat wist Christus maar al te goed. Het blijft nazinderen en het maakt ons even stil. En laten we zeker deze pareltjes van Jezus prediking niet verengen tot wijze verhalen zonder meer. Ze verwijzen toch telkens naar méér: het Rijk Gods.

Priester Philippe Vindevogel, 3 oktober 2019